

**VLADIMIR
VUJINOVIĆ**

SLAMAR

■ Laguna ■

Copyright © 2022, Vladimir Vujinović
Copyright © ovog izdanja 2022, LAGUNA

Posvećeno majci Ljubici Vujinović

*Nijedno strašilo nije napravljeno u obliku vuka,
medveda ili leoparda.*

*Mislim da je to zato što nisu mogli da nađu biće
strašnije od čoveka.*

Tomas Hobs

Prolog

Salaš Trenkovic, Baranja, 1. jul 2002.

Sve se dogodilo brzo. Gotovo u deliću sekunde: u jednom trenutku sve normalno, idealno, a već sledećeg – čitav njen svet se srušio u potpunosti. Otac je pao mrtav preko nje i pre nego što je mogla da shvati šta se desilo.

Ništa nije čula. Sedela je na kauču priljubljena uz oca. Gledali su televiziju. Malo pre toga večerali su, kulen.

I onda su ugledali tamnu figuru. Stao je ispred njih sa uperenim pištoljem, zaklonivši im ekran televizora. Onako nečujan, odeven u tamnu odeću i sa fantomkom na glavi, učinio joj se kao kakav duh.

Nije bilo vremena ni za šta. Ni za jednu misao, ni za jednu reč, ni za vrisak, ni za osećaj straha. Ni za šta nije bilo vremena, sem za smrt. Samo su instinktivno stisnuli ruke jedno drugom.

Osetila je kako se očevo telo zatreslo, a i dalje nije imala vremena da shvati šta se desilo. Videla je dim iz cevi pištolja, ali zbog silnog šoka nije uspevala da shvati kako prasak ne čuje zbog prigušivača. Samo tup zvuk za zvukom, i posle svakog bi se očevo telo zatreslo.

A onda se otac prevalio preko nje. Kao da je i tako mrtav želeo da je zaštititi: to telo bez života opiralo se njenim pokušajima da se iskobelja.

Uspela je da se oslobodi, ali je završila na podu. Klekla je, i tada je i ona pogledala smrt direktno u oči. Pištolj joj je bio uperen u glavu. Vrh prigušivača skoro joj je dodirivao čelo. Mogla je da oseti vrela isparenja iz cevi.

Tada je prvi put sagledala oči ubice. Ledene i bezosećajne. Nisu to bile oči čoveka. Čovek ne može da ubije dete. Bila je sigurna da gleda u duha, da se ispod maske krije neljudsko biće.

Ili je ipak čovek..., pomislila je zbog toga što su sekunde prolazile a ona je još uvek živa.

Videla je kako okleva, kako mu pištolj u ruci podrhtava. Nikako da povuče oroz. U jednom momentu je čak i lagano spustio oružje.

Upravo to iskoristila je da pokuša da pobjegne. Ne zna ni sama kako je uspela da nadvlada parališući strah, da volju i noge natera na trk. Pojurila je tako brzo da umalo nije pala. Noge u čarapama su joj proklizale na laminatu, ali uspela je da se uhvati za kvaku vrata. I da izađe.

Pojurila je u mrak trčeći koliko je noge nose. Nije imala hrabrosti da se osvrne, da utvrdi da li je ubica prati. Dotrčala je do stare kuće u kojoj su živeli baba i deda.

Tek tu ju je dočekao šok.

Deda je ležao na pragu kuće. Sa rupom posred čela. Baka je bila malo dalje od njega. U kući. U predsoblju. Ležala je u lokvi krvi. Širom otvorenih očiju.

Prekrila je usta da proguta sav taj užas, a onda nastavila da trči. Došla je do štale, zamakla za zid, i tek tada stala.

Borila se za dah. Jecaji su joj razdirali pluća. Kroz grlo joj je, nekontrolisano, pokuljala pojedena večera. Bljuvala je, sadržaj želuca razlivao joj se oko nogu. U lokvi povraćke mogla je da uoči i još nesvarene komadiće kulena.

Došla je do ivice zida, provirila i – videla njega. Išao je laganim ali sigurnim korakom, direktno prema njoj. Znala je da je čuo njene jecaje i plač. A i video ju je. Osetila je kako se tik iznad njene glave cigla okrunila od metka.

Ispred nje, u dvorištu – ubica. A iza nje polje. Nije imala kud nego u polje.

Zašla je u njivu, trčala dokle god su noge mogle da se bore sa visokim klasjem pšenice. Deda je već bio otpočeo žetvu, saplitala se i preko tih prvih otkosa. A kad je onemoćala, kad snage u njoj više nije bilo, kad su je noge izdale, samo se izvrnula na tlo. Pored slamnatog strašila za ptice.

Legla je na stomak. Pokušavala da bude nečujna.

Čula je njegove korake. Činilo joj se da su sve bliži.

Koliko god da se trudila da bude nečujna, zvuci panike i straha prosto su izbijali iz nje. Klasje je, čulo se, počelo da se razmiče u njenoj neposrednoj blizini.

Zaustavila je dah, pogledala još jednom strašilo iznad sebe – i zatvorila oči.

DEO PRVI

DEO PRVI

Prvo poglavlje

Beograd, sadašnjost

U naselju Braće Jerković dogodio se zločin. Pedesetdvođodišnji čovek ubio je suprugu hicem iz pištolja. A gde ima krvi, tu je i Treće odeljenje UKP-a za krvne i seksualne delikte. Ako ima sumnje na ubistvo, silovanje, ili bilo kakvu radnju koja bi podrazumevala nasilje prema ljudskim životima – velike su šanse da tu bude i oficir policije Filip Vujić, istražitelj, mlad a već poznat po neobičnoj logičkoj moći zaključivanja i osećaju za detalje. Uz to, jedan od retkih pripadnika MUP-a koji ima diplome dva fakulteta, a i prvi je policajac iz Srbije koji je imao priliku da pohađa specijalistički kurs na Nacionalnoj akademiji FBI-ja u Kvantiku.

Upravo je on izašao na uviđaj. Iako je čovek isprva negirao ubistvo, to je za policiju bio, pokazalo se, veoma lagan slučaj. Položaj tela žrtve, položaj čaure na parketu, tragovi krvi na rukavu osumnjičenoga – sve to ukazivalo je da je upravo muž povukao obarač. Filip i poručnik Radusin, iz Odeljenja za uviđajno-operativne poslove, brzo su potkopali muževljevu priču o samoubistvu. Psihički su ga slomili, pa je on na kraju ubistvo priznao, uz gromoglasan jecaj i potoke suza.

Uniformisani policajci već su odvezli osumnjičenog. Radusin je napravio i službenu belešku, koju je osumnjičeni potpisao pre nego što je odveden. Imali su, dakle, i pismeno priznanje ubistva. Slučaj je bio rešen.

„Koja laganica“, reče Radusin. „Da nam je svaki slučaj ovakav.“

Vujić i Radusin već su skoro stigli do svojih automobila na parkingu ispred zgrade kad im se obrati jedan uniformisani policajac.

„Imamo još jedan leš“, viknuo je policajac držeći motorolu u potpuno odručenoj ruci.

„Zezaš me?“, Radusin će u neverici.

„Izgleda da je u pitanju ubistvo. Telo se nalazi na Banjici.“

„Šta je ovo, koji kurac?“, prokomentarisao Radusin. „Ljudi se nakon korone zaželeli ubistava.“

Nešto slično je i Filip pomislio. Dva ubistva za jedan dan. Gotovo u isto vreme. Na dve prostorno bliske lokacije – prava statistička retkost. Još ako se tome doda ubistvo jednog od vođa navijača *Crvene zvezde*, koje se dogodilo prekjuche, u užem centru grada – onda postaje jasno zašto je Treće odeljenje sad već pod pravom uzbunom.

Tek je deset sati a letnja vrućina već zavládala gradom. Prži kao da je avgust, a ne jun. Saobraćaj nije gust, tako da je Filipu trebalo manje od pet minuta da se svojom tojotom auris doveze do Banjičke šume. Zaći u šumu, naći se pod zaštitom gustih krošanja stabala hrasta i javora, predstavljalo je prijatno zahlađenje u odnosu na plus 35 stepeni koliko je vladalo na otvorenom.

Na mestu zločina zatekao je istu uviđajnu ekipu koja je s njim bila i u Braće Jerković. Uz Radusina, tu su bili Benčić i Predrag Rašković, simpatični buca kojeg su svi zvali Raša – dvojica forenzičkih tehničara iz Odeljenja kriminalističke tehnike. Bukvalno: svi su se oni samo premestili neka dva i po kilometra. Ovde ih je čekao i Bokan, koga je načelnik Gerun poslao kao ispomoć.

Čak je ista bila i ekipa hitne pomoći. I mogli su da urade isto što su uradili sa ženom iz Braće Jerković – da konstatuju smrt. Užasnu smrt.

Leš je otkrio mladić koji je džogirao. Vujiću i Radusinu rekao je da je, dok je trčao, prvo ugledao noge. Približio se i video da je u pitanju leš.

Iako je naspram njih Bulevar oslobođenja, saobraćajna buka do ovog mesta nije dopirala. Neobična tišina vladala je šumom. Cvrkut ptica stvarao je nadrealan osećaj da uopšte niste u Beogradu. Mir i tišina dodatno su isticali glasove policajaca.

Nakon što su ispitali očevica koji se ovde prvi zatekao, policajci su se uputili ka lešu. A tu, duboko u šumi, čekalo ih je veliko iznenađenje.

Pored zemljanog puteljka sačekala ih je najpre figura čoveka, u prirodnoj veličini. Slamnati šešir na glavi, dole odevena u dronjke. Ruke su bile odružene.

Izdaleka, dok su prilazili, Filipu se učinilo kako pred njima stoji pravi seljak, ali seljak koji kao da je, i likom i stasom, vremeplovom doplovio iz nekog mnogo starijeg vremena. Tek kad je prišao, shvatio je da gleda u figuru od slame. U strašilo, sasvim nalik onome što plaši ptice na poljima useva. S tim što je ovo bilo veoma vešto napravljeno.

Bilo je nečega jezivog u ovoj kreaturi. Kao da je lutka koja je izašla iz horor filma. Ruke su na krajevima imale drvene bodlje slične vilama. Slamnato telo bilo je ispletено oko dugačkog drvenog koca zabijenog u zemlju. Dimenzije su mu bile impozantne. A najupečatljivije je ipak bilo lice: tu su bile i oči, i konture nosa i usta, tako vešto i simetrično postavljene ispod oboda šešira da se imao utisak da se slamnato stvorenje blago osmehuje.

Filip je spustio pogled dok je prolazio pored njega. Iz ovog strašila tuklo je nešto neobjašnjivo, nešto što je islednika činilo prilično nervoznim.

Na nekih pedesetak metara dalje naišli su na leš muškarca. Filip je odmah procenio starost na oko šezdeset godina. Ležao je na leđima, pokraj drveta. Sve oko njega bilo je krvavo.

Uniformisani policajci su, kako bi ogradili mesto zločina, razvukli trake koristeći okolna stabla. Bokan je dvojicu policajaca poslao na ulaz u šumu kako bi blokirali pristup civilima.

Raša je raspakivao svoj forenzički alat, Benčić podešavao objektiv na foto-aparatu. Njih dvojica krenuli su s obeležavanjem mesta na kojima su bile čaure. Ali, s obzirom na to da su oni samo kriminalistički tehničari, a zločin je ozbiljan i ne postoji osumnjičeni – morali su da traže pomoć. Pozvali su centralu NKTC-a,* kojoj su bili podređeni, i sad su iščekivali dolazak dodatnih forenzičkih stručnjaka raznih profila.

Filip Vujić obavestio je javnog tužioca, a čuo se i sa načelnikom Gerunom.

Filip i Radusin čučnuli su kako bi izbliza osmotrili truplo. Na rukama su, naravno, imali lateks rukavice kako ne bi kontaminirali mesto zločina.

Radusin se malo nagnuo. U tom trenutku Benčić je ponovo sevnuo foto-aparatom.

„A šta sad okidaš, koji kurac!“, pobunio se Radusin. „Hoćeš i da ti poziram usred ove klanice?“

Filip i Radusin konstatovali su nekoliko rana od vatrenog oružja, a prisustvo čaura ukazivalo je da je ovo upravo i mesto na kojem je zločin izvršen. Po rukama žrtve bile su vidljive i rane koje su ukazivale na sečivo.

„Jebote, utroba mu je rasporena!“, uznemirio se Radusin.

Kad se malo bolje zagledao, i Filip je primetio veliki rez na stomaku, usred pamučne majice natopljene krvlju. Još je nešto neobično primetio: stomak je bio čudno naduven, a creva ipak nisu izletela.

„Nešto je unutra“, reče Filip.

---

* Nacionalni kriminalističko-tehnički centar.

Zatražio je od Benčića pincetu i zahvatio stvar koja je virila iz stomaka. Primakao je tako da i Radusin može da vidi.

„Slama“, zaključio.

„Hej, polako! Uništićeš nam mesto zločina“, pobuni se Radusin dok je sa gađenjem gledao kako Filip razmiče rez na stomaku.

Filip se nije obazirao. Primakao je glavu tako da su se i Radusin i Benčić zgrozili. Izvadio je pincetom još nekoliko stabljika slame.

„Utroba je puna slame“, uznemireno je zaključio.

„Šta?“, nije mogao da veruje Radusin.

„Momci, šta imamo?“, upita Bokan nakon što je klekao kraj njih. I on je imao veliki problem da pogled zadrži na žrtvinoj utrobi.

„Imamo jebenu ludnicu!“, reče Radusin. „Klanicu. Imamo leš napunjen slamom!“

„Šta?“

„Nema creva“, zaključio Filip. „Creva su izvađena... verovatno i ostali organi. Čitav sadržaj utrobe. A napunjen je slamom.“

„O, bože...“, zgrožen je bio Bokan.

Radusin se pridigao. Očigledno je imao problem sa mučninom. Morao je da prošeta, da duboko udahne, kako se i on ne bi lišio sopstvene utrobe.

„Stvarno smo kurate sreće“, ozbiljno će potom Radusin. „Kamo sreće da sam sad na Adi na kupanju“, dodade obrisavši rukavom majice znoj sa čela.

„Mrtav je nekoliko sati“, zaključio Filip pomno promatrajući leš. „Verovatno ubijen u ranim jutarnjim časovima. U cik zore.“

Iako nisu приметили nikakve tragove koji bi im mogli ukazati na počinioca, uočili su određene stvari koje su policajcima odmah bile jasne. Čovek je ubijen dok je džogirao. Na sebi je imao majicu kratkih rukava, šorts i trkačke patike. Čovek je bio potpuno sed i u godinama, ali očigledno vitalan i u dobroj formi.

Prvenstveno na osnovu tragova stopala, ali i nekih drugih detalja, zaključili su da se radi o jednom izvršiocu. Na licu mesta pronašli su samo tragove žrtve i ubice.

„Bežao je od ubice“, nastavi Filip sa svojom rekonstrukcijom događaja. „Rane od metaka na ramenu i nozi su prostorelne. Upucan je s leđa.“

„Evo i ovde dve rupe od metka“, javi se iz daljine Raša, pokazujući na jedno drvo. „Kalibar devet milimetara“, već pri pogledu na čaure mogao je to da zaključi.

Filip se približio stablu. Forenzičarevo otkriće potvrđivalo je njegovu teoriju. Žrtva je bežala, a ubica je pucajući trčao za njom. Meci su fijukali na sve strane.

„Zar niko nije čuo pucnje?“, zapita se Bokan.

„Ako je ubijen u zoru, nije bilo ljudi. A i oslušni saobraćaj sa Bulevara oslobođenja... Čuješ li išta?“

Bokan nije odgovorio, ali je u sebi morao priznati da automobile jedva čuje. Ako se neko slučajno i našao u blizini, pucnji su i u samoj šumi mogli zazvučati kao obične petarde.

„Da, ali...“, uporan je bio Bokan. „Vađenje creva... kasapljenje žrtve. To je zahtevalo dodatno vreme. Veliki rizik za ubicu.“

„Ako je sve izvršeno oko pet ujutru, kao što ja pretpostavljam“, reče Filip, „onda i nema baš velikog rizika. U to doba, usred šume, u pustoši... nema šanse da je neko mogao da naiđe. I tajming i mesto su u suštini savršeni za ubicu.“

„A pogledajte ovo...“, Radusin je pokazivao na rane vidljive po žrtvinim šakama.

Rane od istog sečiva bile su uočljive i na spoljašnjoj strani žrtvinih podlaktica. Filip je upravo na to ukazao Radusinu i Bokanu.

„Ranjena žrtva se srušila na tlo“, hteo je Filip da rezimira svoj scenario. „Branio se visoko podignutim rukama“, demonstrirao je tako što je i svoje ruke stavio u taj položaj. „Otuda mu te rane na rukama. Instinktivno je štitio glavu. A ubica ga je sekao...“

„Ovde imamo nešto!“, oglasio se sad jedan uniformisani policajac.

Policajac nije imao rukavice, pa nije hteo da dira predmet. Filip mu se približio i iz trave podigao crnu minijaturnu torbicu. On je kao maratonac znao šta je to. U pitanju je torbica za dokumenta, specijalno dizajnirana baš za trkače. Ima kaiš sa čičkom, tako da može da se obmota oko ruke.

Prvo što je ugledao kad je otvorio rajsferšlus bili su ključevi. Odmah je bilo jasno da su to ključevi hotelske sobe. Znači, žrtva je bila smeštena u nekom hotelu. Nešto sitnog novca bilo je unutra, kao i biometrijska lična karta.

„Dragoslav“, pročita Filip ime. „Dragoslav Paunović.“

Drugo poglavlje

Hotel *Kamelot* nalazi se na obodu Banjičke šume, u širokoj zelenoj aveniji koja deli Voždovac od Dedinja. Ne spada u red najprezentativnijih i najizvikanijih beogradskih hotela. Ali blizina Sportskog centra *Banjica*, novog i modernog spa centra, kao i staze za biciklizam i trčanje – omogućavaju rekreativan sadržaj tipičniji za neko planinsko odmaralište nego za ovako veliki i bučan grad. A blizina auto-puta, Slavije i samog centra grada govore u prilog tome da je ovo i te kako dobar položaj za hotel.

Filipu je sve ovo govorilo da neko ko je izabrao ovaj hotel dobro poznaje Beograd. Njihova žrtva želela je najpre mir, neku vrstu izolovanosti, ali da joj u isto vreme budu pristupačni svi najbitniji pravci u Beogradu. A sve to je Filipa vodilo do nezbežnog zaključka: njihov čovek bio je imućan.

Boravak na recepciji, razgovor sa osobljem hotela, kao i uvid u knjigu gostiju otkrili su Vujiću i Bokanu da je Dragoslav Paunović doslovno živeo u hotelu. I to već pune dve godine. Radnici hotela potvrdili su da je to jutro on zaista otišao da džogira u Banjičkoj šumi. Kažu da je to bila česta praksa njihovog gosta. I uvek bi kretao veoma rano, oko pet ujutru. Policajcima su otkrili i da je ovde živeo sam. Niko ga nije posećivao.